kruiskerk.co.za
info@kruiskerk.co.za
wynandnel@iafrica.com

Toetrede

Liturgie van die Lig

Aansteek van die kerse

Woorddiens

Tema: Hoe vrugbaar is jou grond?

Skriflesing: Matteus 13:1-11 en 18-23 (1953)

1 EN op daardie dag het Jesus uit die huis uitgegaan en by
die see gaan sit.
2 En groot menigtes het by Hom vergader, sodat Hy in ’n
skuit geklim en gaan sit het. En die hele skare het op die
strand gestaan.
3 En Hy het baie dinge deur gelykenisse tot hulle gespreek
en gesê: ’n Saaier het uitgegaan om te saai;
4 en terwyl hy saai, val ’n deel langs die pad, en die voëls
het gekom en dit opgeëet.
5 En ’n ander deel het op rotsagtige plekke geval waar daar
nie baie grond was nie; en dadelik het dit opgekom, omdat
daar geen diepte van grond was nie;
6 maar toe die son opgaan, is dit verskroei, en omdat dit
geen wortel gehad het nie, het dit verdroog.
7 En ’n ander deel het in die dorings geval, en die dorings
het opgekom en dit verstik.
8 En ’n ander deel het in die goeie grond geval en vrug
opgelewer: die een honderd-, die ander sestig-, die ander
dertigvoudig.
9 Wie ore het om te hoor, laat hom hoor!
10 En die dissipels het gekom en vir Hom gesê: Waarom
spreek U tot hulle deur gelykenisse?
11 Toe antwoord Hy en sê vir hulle: Omdat dit aan julle
gegee is om die verborgenhede van die koninkryk van die
hemele te ken, maar aan hulle is dit nie gegee nie.

18 Luister julle dan na die gelykenis van die saaier.
19 As iemand die woord van die koninkryk hoor en nie
verstaan nie, kom die Bose en roof wat in sy hart gesaai is
— dit is hy by wie langs die pad gesaai is.
20 En by wie op rotsagtige plekke gesaai is — dit is hy wat
die woord hoor en dit dadelik met blydskap aanneem;
21 maar hy het geen wortel in homself nie, hy is net vir ’n
tyd, en as daar verdrukking en vervolging kom ter wille van
die woord, struikel hy dadelik.
22 En by wie in die dorings gesaai is — dit is hy wat die
woord hoor, maar die sorg van hierdie wêreld en die
verleiding van die rykdom verstik die woord, en hy word
onvrugbaar.
23 En by wie op die goeie grond gesaai is — dit is hy wat die
woord hoor en verstaan, wat dan ook vrug dra en oplewer:
die een honderd-, die ander sestig-, die ander dertigvoudig.

Broodjies vir die pad

Matthew’s parable of the sower also suggests creative interaction between divine prompting and human response. In one way it prioritizes the divine role, for without seed, good soil grows nothing! But the telling emphasizes how different kinds of soil/human response affect the seed’s growth into a productive plant. Again I would suggest that this is less about how we respond in a single choice than about “cultivating” (!) our attitudes over time. Even those who receive the word with joy will not necessarily bear fruit; for that, we need depth and staying power. Be gentle, though, about the human side of responsibility. If we use these readings to judge and condemn others, we’re neglecting the good news of God at work and the cultivation of our own spirit-led generosity.

http://processandfaith.org/resources/lectionary-commentary/yeara/2014-07-13/proper-10

◆◆◆

Isis drijft christenen in het nauw

Amber Dujardin

Behalve de sjiieten zijn ook christenen niet langer veilig voor de bloeddorst van terreurgroep Isis. In Mosoel hebben gewapende strijders zondag een kerk bestormd en twee priesters en een non ontvoerd. Volgens persbureau Iraq Press was de aanval gericht op een Syrisch-Orthodoxe kerk in de Noord-Iraakse stad.

De gifbeker van Isis is voorlopig nog niet leeg. In de opmars naar een eigen Islamitische staat veroverden strijders de afgelopen weken grote delen van Irak en Syrië. De soennitische terreurgroep heeft tot nu toe vooral de sjiieten belaagd, maar ook de christenen moeten het nu ontgelden. Volgens ooggetuigen zijn gewapende strijders zondag de kerk in Mosoel binnen-gevallen en hebben vanuit daar drie geestelijken meegenomen naar een onbekende bestemming, meldt Iraq Press.

Het is niet de eerste keer dat de christelijke minderheid in Irak in het nauw wordt gedreven. Na de val van de Iraakse dictator Saddam Hoessein in 2003 ontvluchtten ze hun land ook al in groten getale. Onder het bewind van Hoessein was het voor christenen relatief veilig zolang ze zich niet met de politiek bemoeiden, maar sinds de inval van de Verenigde Staten in 2003 is de situatie enorm verslechterd. Islamitische groeperingen voeren openlijk strijd tegen de aanwezigheid van christenen in Irak, en de regering slaagt er nauwelijks in hen te beschermen.

Door het toenemende geweld zijn sindsdien talloze christelijke families op de vlucht geslagen naar het buitenland. Degenen die wel in Irak bleven vluchtten vooral naar het relatief veilige noorden. Daar ligt ook de stad Mosoel en de vlakte van Ninevé, een gebied dat bewoond wordt door religieuze en etnische minderheden. Van de oorspronkelijke 1,5 miljoen wonen er inmiddels nog maar 300.000 christenen in het door geweld geteisterde Irak. En dat aantal wordt met de dag kleiner.

Volgens de Turkse onderzoeksjournalist Erkin Metin zou de val van de stad Mosoel, die op 10 juni in handen kwam van Isis, wel eens het einde van het christendom in Irak kunnen betekenen. Hij was eind april op uitnodiging van de Aramese Beweging voor Mensenrechten in Nederland en werd toen ook ontvangen door de Tweede Kamer. De situatie van de christenen in Mosoel, de bakermat van het Aramese christendom, verdient volgens Metin meer aandacht van Westerse leiders.

Met allerlei sancties en pesterijen probeert Isis de christenen hun wil op te leggen. Zo moeten ze een speciale belasting betalen, de kerk is op slot en de vrouwen moeten bedekkende kleding dragen. Aanpassen of vertrekken zijn de enige opties. De afgelopen weken zijn veel christenen daarom halsoverkop de stad ontvlucht, voornamelijk richting Koerdistan.

http://www.trouw.nl/tr/nl/4496/Buitenland/article/detail/3685405/2014/07/07/Isis-drijft-christenen-in-het-nauw.dhtml

◆◆◆

Die vryheid om jóú smart te deurleef

Wilhelm Jordaan

“Elkeen rou anders.” Dié woorde in Linette Retief se artikel (*Beeld-Leefstyl*, 25 Junie) behoort as ’n soort refrein bewaar te word in die hart van elkeen wat oor ’n geliefde se dood rou.

Én ter harte geneem word deur elkeen wat ’n mens wat rou wil bystaan.

Want die klem op uniekheid bring die vryheid om jóú smart eiesoortig te deurleef en dat jy nie ooreenkomstig die verwagting hoef te leef dat rou resepmatig in vyf tydgebonde fases (ontkenning, woede, onderhandeling, depressie en berusting) verloop nie.

Resepmatige opvattings maak dat simpatiseerders dikwels aanmatigend ’n ander se rousmart “patrolleer” en dan dinge sê soos: Sy is te kalm en te dapper; hy praat nie daaroor nie; ek vrees die dag as depressie intree; hy huil te veel (of te min); sy moet met haar lewe aangaan; hy rou onnatuurlik lank.

Respek vir unieke rou behels ook deernis en geduld met oënskynlik vreemde maniere van rou:

Soos Nicole Krauss dit vertel in die roman *The history of love*. ’n Pa sterf jonk en laat sy vrou, ’n dogter en ’n seun agter. Die dogter vertel hoe sy haar ma hoor praat het met die pa se foto:

“(My mother) kept her love for him as alive as the summer they first met. In order to do this she’s turned life away. Sometimes she subsists for days on water and air. Being the only known complex life-form to do this, she should have a species named after her . . . She chose my -father, and to hold on to a certain feeling, she sacrificed the world.”

Rousmart het egter ook eiesoortige lewensomhelsende (selfs komiese) gedaantes. Soos in Lolly Winston se roman Sophie’s bakery for the broken hearted:

Die 36-jarige Sophie se man is dood. In ’n presterende samelewing word verwag dat sy ook in haar weduweeskap sal “presteer”; met die grasie en kalmte van ’n Jackie -Kennedy terwyl sy eintlik maar net ’n Jack Daniels-weduwee wil wees – oorgegee aan stom verdwaasde smart sonder trane.

Vir ontbyt eet sy in die bed roomys en soet koekies; slaap in haar man se T-hemde; gaan werk toe in haar japon en hasiepantoffels; en bars opeens in trane uit teenoor ’n vreemdeling wat saam met haar in ’n winkel toustaan: “My man is dood, weet jy!”

Soet trooswoorde laat haar gril en sy weier om “waardig te rou” soos haar skoonma verlang.

“Hy was met mý getroud; nie met jóú nie,” sê sy woedend. Sy wil rou rou – in elke senu en vesel van haar bedroefde liggaam en gees.

Wie smart in die hart bewaar én mettertyd weer voluit leef, bevestig ’n mistieke verbintenis wat die dooies en die lewendes verenig in die verhale van mense wat uniek omgaan met liefde, lewe, lyding, dood, rou en herinneringe.

http://www.beeld.com/opinie/2014-07-09-die-vryheid-om-j-smart-te-deurleef

Brood vir die pad

The ministry of Jesus was not successful. As all four gospel editors are at pains to point out, there was mostly confusion or hostility. Even those who did follow him were not consistent.

Jacques Derrida has pondered over a story told by Maurice Blanchot near the end of The Writing of the Disaster, a response to the Holocaust. As Blanchot tells it, the Messiah just shows up among the beggars and rejects who live at the gates into Rome. He blends right in at first. But eventually one of them recognizes him and asks him, "When will you come?" "If anyone will heed my words", the Messiah replies, "I will come today." John Caputo, Derrida's American interpreter, reflects: "The Messianic 'today' means: if you will begin, now, to respond to the call for the Messiah not with hollow words but with virtue. There is a way of waiting for the future that is going on right now, that begins here and now, and places an urgent demand upon us at this moment." (The Prayers and Tears of Jacques Derrida, p. 80) Jesus has already said that those whose in whom his words take root will "bear fruit."

How do the words of Jesus take root and eventually bear the fruit of compassion and justice in those who do respond? "...This is the essence of the Lord's gift of self: it is a full gift, knowing no measure, poured out extravagantly. And when the Lord shows this gift of himself to people, he awakens in them the understanding of such a gift as self, he makes it possible for them to imitate him. He awakens in them the yearning to give more than they themselves possess. He draws forth from them an inclination to pass beyond boundaries." (Thanks be to God for these compelling words of Adrience von Speyer, Hans Urs von Balthasar's partner and inspiration, as quoted by Michelle Schumacher in the current issue of Modern Theology, p. 363 See link below)

The one who has "ears" let that person "hear."

http://sacraconversazione.blogspot.com/2008/06/proper-10-year.html

wynandnel@iafrica.com 082 901 5877